

Legislația proprietății intelectuale

Ediție îngrijită și adnotată de
Conf. univ. dr. Doru Trăilă

Actualizată la data de
15 septembrie 2025

Editura
Hamangiu

Capitolul al II-lea. Mărci, indicații geografice, firme

Secțiunea 1. Izvoare interne

11. Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice

republicată^[1] în
M. Of. nr. 856 din 18 septembrie 2020

cu modificările și completările aduse prin:

- **O.U.G. nr. 169/2022** pentru modificarea și completarea Legii nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice (M. Of. nr. 1196 din 13 decembrie 2022), aprobată prin Legea nr. 36/2025 (M. Of. nr. 301 din 7 aprilie 2025);
- **Legea nr. 30/2024** pentru modificarea Legii nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, a Legii nr. 129/1992 privind protecția desenelor și modelelor, precum și a Legii nr. 64/1991 privind brevetele de invenție (M. Of. nr. 173 din 4 martie 2024).

Cuprins	Art.
Capitolul I. Dispoziții generale	1-3
Capitolul II. Protecția mărcilor	4-7
Capitolul III. Cererea de înregistrare a mărcii	8-17
Capitolul IV. Procedura de înregistrare a mărcii	18-32
Capitolul V. Durata, reînnoirea și modificarea înregistrării mărcii	33-38
Capitolul VI. Drepturi conferite de marcă	39-45
Capitolul VII. Transmiterea drepturilor asupra mărcii	46-53
Capitolul VIII. Stingerea drepturilor asupra mărcilor	54-61
Capitolul VIII ¹ . Procedura de soluționare a cererilor de anulare și decădere la OSIM	61 ¹ -61 ⁹
Capitolul IX. Mărci colective	62-67
Capitolul X. Mărci de certificare	68-77
Capitolul XI. Înregistrarea internațională a mărcilor	78-79
Capitolul XII. Marca Uniunii Europene	80-82
Capitolul XIII. Indicații geografice	83-96
Capitolul XIV. Apărarea drepturilor asupra mărcilor și indicațiilor geografice	97-107
Capitolul XV. Atribuțiile Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci	108-110
Capitolul XVI. Dispoziții tranzitorii și finale	111-112

Capitolul I. Dispoziții generale

Art. 1. (1) Drepturile asupra mărcilor și indicațiilor geografice sunt recunoscute și apărate pe teritoriul României, în condițiile prezentei legi.

(2) Prezenta lege se aplică mărcilor de produse și servicii, individuale, colective și de certificare, ce fac obiectul unei înregistrări sau solicitări de înregistrare în România, ca urmare a unei protecții europene ori pe cale internațională, precum și indicațiilor geografice.

^[1] Republicată în temeiul art. IV din Legea nr. 112/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 9 iulie 2020, rectificată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 675 din 30 iulie 2020, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice a mai fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 8 mai 2014 și a mai fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/2014 pentru modificarea unor acte normative privind taxele și tarifele nefiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 388 din 26 mai 2014, aprobată prin Legea nr. 165/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 12 decembrie 2014.

(3) Persoanele fizice sau juridice străine cu domiciliul, respectiv sediul în afara teritoriului României beneficiază de dispozițiile prezentei legi, în condițiile convențiilor internaționale privind mărcile și indicațiile geografice la care România este parte.

Notă. Potrivit art. 2625 din Codul civil referitor la legea aplicabilă dreptului de proprietate industrială, „Nașterea, conținutul și stingerea dreptului de proprietate industrială sunt supuse legii statului unde s-a efectuat depozitul ori înregistrarea sau unde s-a depus cererea de depozit ori de înregistrare”.

Art. 2. Poate constitui marcă orice semn, cum ar fi cuvintele, inclusiv numele de persoane sau desenele, literele, cifrele, culorile, elementele figurative, forma produsului sau a ambalajului produsului sau sunetele, cu condiția ca aceste semne să fie capabile:

- a) să distingă produsele sau serviciile unei întreprinderi de cele ale altor întreprinderi; și
- b) să fie reprezentate în Registrul mărcilor într-un mod care să permită autorităților competente și publicului să stabilească cu claritate și precizie obiectul protecției conferite titularului lor.

Art. 3. În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează:

a) *înregistrarea mărcii* – modul de dobândire a drepturilor asupra unei mărci, în temeiul prezentei legi sau al convențiilor și tratatelor internaționale la care România este parte;

b) *marca anterioară* – marca înregistrată, precum și marca depusă pentru a fi înregistrată în Registrul mărcilor, cu condiția ca ulterior să fie înregistrată;

c) *marca Uniunii Europene* – marca înregistrată în conformitate cu Regulamentul (UE) 2017/1.001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE), seria L, nr. 154 din 16 iunie 2017;

d) *marca notorie* – marca larg cunoscută în România în cadrul segmentului de public vizat pentru produsele sau serviciile cărora aceasta se aplică, fără a fi necesară înregistrarea sau utilizarea mărcii în România pentru a fi opusă;

e) *marca colectivă* – o marcă desemnată astfel la data depunerii cererii și care este în măsură să facă distincția între produsele sau serviciile membrilor unei asociații care deține drepturile asupra mărcii și produsele sau serviciile altor întreprinderi;

f) *marca de certificare* – marca ce indică faptul că produsele sau serviciile pentru care este utilizată sunt certificate de titularul mărcii în ceea ce privește materialul, modul de fabricare a produselor sau de prestare a serviciilor, calitatea, exactitatea sau alte caracteristici și care este aptă să distingă aceste produse sau servicii de produsele sau serviciile care nu beneficiază de o astfel de certificare;

g) *indicația geografică* – denumirea servind la identificarea unui produs originar dintr-o țară, regiune sau localitate a unui stat, în cazurile în care o calitate, o reputație sau alte caracteristici determinate pot fi în mod esențial atribuite acestei origini geografice;

h) *solicitant* – persoana în numele căreia este depusă o cerere de înregistrare a mărcii;

i) *titular* – persoana fizică sau persoana juridică de drept public sau de drept privat pe numele ori pe denumirea căreia marca este înregistrată în Registrul mărcilor; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanelor juridice și celelalte entități care au capacitatea, în nume propriu, de a fi titulari de drepturi și obligații de orice natură, de a încheia contracte sau de a efectua alte acte juridice și de a sta în judecată;

j)^[1] *mandatar autorizat* – persoana care exercită profesia de avocat sau de consilier în proprietate industrială și care poate reprezenta o parte interesată în procedurile în fața Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci, denumit în continuare *mandatar*;

k) *OSIM* – Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci;

l) *Registrul mărcilor* – baza de date, administrată de OSIM, care cuprinde mărcile înregistrate în România, precum și toate datele înscrise referitoare la aceste înregistrări, indiferent de suportul pe care sunt păstrate aceste date;

m) *Registrul indicațiilor geografice* – colecția de date, administrată de OSIM, care cuprinde indicațiile geografice înregistrate în România, precum și toate datele înscrise referitoare la aceste înregistrări, indiferent de suportul pe care sunt păstrate aceste date;

^[1] Lit. j) de la art. 3 este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. I din Legea nr. 30/2024.

n) *Convenția de la Paris* – Convenția pentru protecția proprietății industriale din 20 martie 1883, Paris, așa cum a fost revizuită și modificată, ratificată de România prin Decretul nr. 1.177/1968, publicat în Buletinul Oficial nr. 1 din 6 ianuarie 1969;

o) *Țările Uniunii de la Paris* – țările cărora li se aplică Convenția de la Paris și care sunt constituite în Uniunea pentru protecția proprietății industriale;

p) *Aranjamentul de la Madrid* – Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor din 14 aprilie 1891, revizuit la Stockholm la 14 iulie 1967, ratificat de România prin Decretul nr. 1.176/1968, publicat în Buletinul Oficial nr. 1 din 6 ianuarie 1969;

q) *Protocolul referitor la Aranjament* – Protocolul de la Madrid din 27 iunie 1989 referitor la Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor, ratificat de România prin Legea nr. 5/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 15 ianuarie 1998;

r) *Clasificarea de la Nisa* – clasificarea instituită prin Aranjamentul de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, revizuit la Stockholm la 14 iulie 1967 și la Geneva la 13 mai 1977 și modificat la 2 octombrie 1979, și la care România a aderat prin Legea nr. 3/1998 privind aderarea României la aranjamentele instituind o clasificare internațională în domeniul proprietății industriale;

s) *Regulamentul privind marca Uniunii Europene* – Regulamentul (UE) 2017/1.001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene, denumit în continuare *Regulament privind marca Uniunii Europene*;

ș) *Întreprindere* – orice entitate implicată într-o activitate economică, indiferent de natura sa juridică ori modul ei de finanțare.

Capitolul II. Protecția mărcilor

Art. 4. (1) Dreptul asupra mărcii este dobândit și protejat prin înregistrarea acesteia la OSIM.

(2) Mărcile Uniunii Europene beneficiază de protecție pe teritoriul României, potrivit prevederilor Regulamentului privind marca Uniunii Europene.

Notă. A se vedea și Regulamentul (UE) 2023/2411 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 octombrie 2023 privind protecția indicațiilor geografice pentru produsele artisanale și industriale (J.O. L din 27 octombrie 2023).

Art. 5. (1) Sunt refuzate la înregistrare sau pot fi declarate nule dacă sunt înregistrate, pentru următoarele motive absolute:

a) semnele care nu pot constitui o marcă în sensul art. 2;

b) mărcile care sunt lipsite de caracter distinctiv;

c) mărcile care sunt compuse exclusiv din semne sau din indicații devenite uzuale în limbajul curent sau în practicile comerciale loiale și constante;

d) mărcile care sunt compuse exclusiv din semne sau din indicații, putând servi în comerț pentru a desemna felul, calitatea, cantitatea, destinația, valoarea, proveniența geografică sau data fabricației produsului ori a prestării serviciului sau alte caracteristici ale acestora;

e) semnele constituite exclusiv din forma produsului sau din altă caracteristică impusă chiar de natura produsului sau care este necesară obținerii unui rezultat tehnic ori care dă valoare substanțială produsului;

f) mărcile care sunt de natură să inducă publicul în eroare, de exemplu cu privire la proveniența geografică, calitatea sau natura produsului sau a serviciului;

g) mărcile care sunt excluse de la înregistrare potrivit prevederilor legislației Uniunii Europene, ale legislației naționale sau ale acordurilor internaționale la care Uniunea Europeană sau România este parte, care prevăd protecția denumirilor de origine și a indicațiilor geografice;

h) mărcile care sunt excluse de la înregistrare potrivit prevederilor legislației Uniunii Europene sau ale acordurilor internaționale la care Uniunea Europeană este parte, care prevăd protecția mențiunilor tradiționale pentru vinuri;

i) mărcile care sunt excluse de la înregistrare potrivit prevederilor legislației Uniunii Europene sau ale acordurilor internaționale la care Uniunea Europeană este parte, care prevăd protecția specialităților tradiționale garantate;

j) mărcile care sunt compuse din sau reproduc în elementele lor esențiale o denumire anterioară a unui soi de plante, înregistrată în conformitate cu legislația Uniunii Europene sau cu legislația națională ori cu acordurile internaționale la care Uniunea Europeană sau România este parte, care conferă protecție drepturilor de proprietate asupra unui soi de plante și care se referă la soiuri de plante din aceeași specie sau din specii înrudite îndeaproape;

k) mărcile care conțin, fără consimțământul titularului, imaginea sau numele patronimic al unei persoane care se bucură de renume în România;

l) mărcile care conțin semne cu înaltă valoare simbolică, în special un simbol religios;

m) mărcile care sunt contrare ordinii publice sau bunelor moravuri;

n) mărcile care cuprind, fără autorizația organelor competente, reproduceri sau imitații de steme, drapele, embleme de stat, însemne, sigilii oficiale de control și garanție, blazoane, aparținând țărilor Uniunii Europene și care intră sub incidența art. 6 ter din Convenția de la Paris;

o) mărcile care cuprind, fără autorizația organelor competente, reproduceri sau imitații de steme, drapele, alte embleme, sigle, inițiale sau denumiri care intră sub incidența art. 6 ter din Convenția de la Paris și care aparțin organizațiilor internaționale interguvernamentale din care fac parte una sau mai multe țări ale Uniunii Europene;

p) mărcile care conțin, fără autorizația organelor competente, ecusoane, embleme, insigne, blazoane, semne heraldice de interes public, altele decât cele prevăzute la art. 6 ter din Convenția de la Paris.

(2) Înregistrarea unei mărci nu este refuzată sau, după caz, înregistrarea nu este anulată în conformitate cu dispozițiile alin. (1) lit. b), c) sau d) dacă înainte de data de depozit a cererii de înregistrare sau înainte de data depunerii cererii de anulare marca a dobândit caracter distinctiv ca urmare a utilizării.

(3) Dispozițiile alin. (2) se aplică și în cazul în care caracterul distinctiv a fost dobândit după data depunerii cererii de înregistrare, dar înainte de data înregistrării mărcii.

Art. 6. (1) O marcă este refuzată la înregistrare sau, după caz, este susceptibilă a fi anulată pentru următoarele motive relative:

a) dacă este identică cu o marcă anterioară, iar produsele și serviciile pentru care marca este solicitată sau a fost înregistrată sunt identice cu cele pentru care marca anterioară este protejată;

b) dacă, din motive de identitate sau de similitudine în raport cu marca anterioară și din motive de identitate sau similitudine a produselor sau serviciilor pe care cele două mărci le desemnează, se poate crea, în percepția publicului, un risc de confuzie, inclusiv riscul de asociere cu marca anterioară.

(2) În sensul alin. (1), sunt mărci anterioare:

a) mărcile Uniunii Europene, mărcile înregistrate în România sau mărcile înregistrate în baza unor acorduri internaționale și având efect în România, a căror dată de depozit este anterioară datei de depozit a cererii de înregistrare a mărcii sau, după caz, a dreptului de prioritate invocat în susținerea acesteia;

b) mărcile Uniunii Europene în privința cărora este invocată, în mod valabil, senioritatea, potrivit prevederilor Regulamentului privind marca Uniunii Europene, chiar dacă această din urmă marcă a expirat sau a făcut obiectul unei renunțări;

c) cererile de înregistrare a mărcilor prevăzute la lit. a) și b), sub condiția înregistrării ulterioare a mărcilor;

d) mărcile care, la data de depozit a cererii de înregistrare a mărcii sau, după caz, la data priorității invocate, sunt notorii în România, în sensul art. 6 bis al Convenției de la Paris.

(3) O marcă este, de asemenea, refuzată la înregistrare sau, în cazul în care a fost înregistrată, este susceptibilă a fi anulată dacă:

a) este identică sau similară în raport cu o marcă anterioară înregistrată în România, sau în Uniunea Europeană, în sensul prevederilor alin. (2), indiferent dacă produsele sau serviciile pentru

care aceasta este solicitată sau înregistrată sunt identice, similare sau nu sunt similare cu cele pentru care marca anterioară este înregistrată, atunci când marca anterioară se bucură de un renume în România, sau, în cazul mărcii Uniunii Europene, se bucură de renume în Uniunea Europeană și dacă utilizarea mărcii ulterioare ar duce fără motiv justificat la obținerea unor foloase necuvenite din caracterul distinctiv sau din renumele mărcii anterioare sau ar aduce atingere acestora;

b) există o cerere de înregistrare a unei denumiri de origine sau a unei indicații geografice depusă în conformitate cu legislația națională sau cu legislația Uniunii Europene înainte de data de depunere a cererii de înregistrare a mărcii sau de data priorității invocate în sprijinul cererii, sub rezerva înregistrării sale ulterioare, iar denumirea de origine sau indicația geografică respectivă conferă persoanei autorizate să o folosească dreptul de a interzice utilizarea unei mărci ulterioare în România;

c) există un semn asupra căruia au fost dobândite drepturi anterior datei de depunere a cererii de înregistrare a mărcii sau, dacă este cazul, înaintea datei priorității invocate în sprijinul cererii de înregistrare a mărcii și dacă acest semn conferă titularului său dreptul de a interzice utilizarea unei mărci ulterioare în România;

d) înregistrarea acesteia este solicitată de către mandatarul sau reprezentantul titularului mărcii, în nume propriu și fără consimțământul titularului mărcii, cu excepția situației în care mandatarul sau reprezentantul titularului își justifică demersul;

e) există un drept anterior, altul decât cele prevăzute la lit. c) și alin. (2), în special un drept la nume, un drept la imagine, un drept de autor, un drept de proprietate industrială;

f) marca poate fi confundată cu o marcă anterioară protejată în străinătate, cu condiția ca, la data depunerii cererii, solicitantul să fi acționat cu rea-credință.

(4) O marcă nu este refuzată la înregistrare sau, după caz, nu este susceptibilă a fi anulată atunci când titularul unui drept prevăzut la alin. (2) sau alin. (3) lit. a)-c), e) sau f) este de acord cu înregistrarea mărcii ulterioare.

Art. 7. (1) Natura produselor sau serviciilor pentru care se solicită înregistrarea mărcii nu constituie niciun obstacol la înregistrarea acesteia.

(2) Atunci când există motive pentru respingerea înregistrării unei mărci numai pentru o parte din produsele sau serviciile pentru care această marcă a fost solicitată, respingerea înregistrării acoperă numai produsele sau serviciile în cauză.

Capitolul III. Cererea de înregistrare a mărcii

Art. 8. Dreptul la marcă aparține solicitantului care a depus primul, în condițiile legii, cererea de înregistrare a mărcii.

Art. 9. (1) Cererea de înregistrare a mărcii, depusă la OSIM, redactată în limba română și conținând elementele prevăzute la alin. (2), constituie *depozitul reglementar al mărcii*.

(2) Cererea de înregistrare a mărcii conține următoarele elemente:

a) solicitarea explicită a înregistrării mărcii;

b) datele de identificare a solicitantului și, după caz, a mandatarului;

c) o reprezentare a mărcii în conformitate cu cerințele prevăzute la art. 2 lit. b);

d) lista produselor și/sau serviciilor pentru care se solicită înregistrarea mărcii;

e) dovada achitării taxei de depunere și de publicare a cererii de înregistrare a mărcii.

(3) Suplimentar cerințelor prevăzute la alin. (2), cererea cuprinde mențiuni exprese privind:

a) culoarea sau culorile revendicate ca element distinctiv al mărcii;

b) tipul mărcii, dacă aceasta este tridimensională sau de un alt tip decât cele verbale sau figurative;

c) o transliterare sau o traducere a mărcii ori a unor elemente ale mărcii, atunci când marca este compusă, în tot sau în parte, din alte caractere decât cele latine ori din alte cifre decât cele arabe sau romane sau dintr-unul ori mai multe cuvinte într-o altă limbă decât limba română.

(4) Cererea se referă la o singură marcă și este prezentată în condițiile prevăzute de regulamentul^[1] de aplicare a prezentei legi.

(5) Cererile de înregistrare depuse în baza Aranjamentului de la Madrid sau a Protocolului referitor la Aranjament trebuie să îndeplinească condițiile acestor tratate.

(6) Depunerea cererii de înregistrare a mărcii se poate face la registratura OSIM, prin poștă sau pe cale electronică, în condițiile prevăzute de regulamentul^[2] de aplicare a prezentei legi.

Art. 10. (1) Produsele și serviciile pentru care se solicită protecția mărcii sunt indicate de către solicitant cu suficientă claritate și precizie pentru a permite autorităților competente și operatorilor economici să determine întinderea protecției solicitate.

(2) Produsele și serviciile pentru care se solicită înregistrarea unei mărcii se clasifică în conformitate cu sistemul de clasificare stabilit de Clasificarea de la Nisa. Produsele și serviciile sunt grupate pe clase, fiecare grup de produse sau servicii fiind precedat de numărul clasei căreia îi aparține, în ordinea claselor.

(3) Utilizarea unor termeni generali sau a indicațiilor generale cuprinse în titlurile claselor din Clasificarea de la Nisa se interpretează ca incluzând toate produsele sau serviciile acoperite de sensul literal al indicației sau al termenului respectiv.

(4) Produsele și serviciile nu pot fi considerate ca asemănătoare pe motiv că figurează în aceeași clasă și nici nu pot fi considerate ca fiind diferite pe motiv că figurează în clase diferite ale Clasificării de la Nisa.

Art. 11. (1) Titularii mărcilor înregistrate în raport cu întreg titlul unei clase din Clasificarea de la Nisa pot declara că intenția lor la data depunerii cererii de înregistrare a mărcii a fost de a solicita protecția unor produse sau servicii în afara celor acoperite de sensul literal al titlului clasei respective, cu condiția ca produsele sau serviciile astfel indicate să fie incluse în lista alfabetică a clasei respective din ediția Clasificării de la Nisa în vigoare la data depunerii cererii de înregistrare a mărcii.

(2) Declarația prevăzută la alin. (1) se depune la OSIM până la data de 30 septembrie 2020 și precizează în mod clar și precis produsele și serviciile, altele decât cele acoperite de sensul literal al indicațiilor oferite de titlul clasei, la care se referea inițial intenția titularului. OSIM modifică Registrul mărcilor în mod corespunzător.

(3) Formularea declarației prevăzute la alin. (1) nu aduce atingere aplicării dispozițiilor art. 26 alin. (4), art. 55 alin. (1) lit. a) și art. 59 alin. (1).

(4) În cazul mărcilor pentru care nu se depune nicio declarație în termenul prevăzut la alin. (2) se consideră că de la expirarea termenului respectiv acestea desemnează doar produsele sau serviciile acoperite de sensul literal al indicațiilor cuprinse în titlul clasei respective.

(5) În cazul în care Registrul mărcilor este modificat conform dispozițiilor alin. (2), drepturile exclusive conferite de marcă nu împiedică un terț să continue utilizarea unei mărci, dacă utilizarea pentru produsele sau serviciile respective:

a) a început înainte ca registrul să fie modificat; și

b) nu a încălcat drepturile titularului în considerarea sensului literal al înregistrării produselor și serviciilor în registru la momentul respectiv.

(6) Modificarea listei de produse sau servicii conform dispozițiilor alin. (2) nu conferă titularului mărcii dreptul de a se opune unei mărci ulterioare sau de a depune o cerere de anulare a înregistrării unei mărci depuse ulterior, dacă:

a) marca depusă ulterior era deja utilizată sau era deja depusă o cerere de înregistrare a mărcii pentru produse sau servicii înainte ca registrul să fie modificat; și

b) utilizarea mărcii pentru produsele sau serviciile respective nu a încălcat sau nu ar fi încălcat drepturile titularului în considerarea sensului literal al desemnării produselor și serviciilor în registru la momentul respectiv.

^[1] A se vedea Hotărârea Guvernului nr. 1.134/2010 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Legii nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 809 din 3 decembrie 2010.

^[2] *Idem*.

Art. 12. (1) Data depozitului reglementar este data la care a fost depusă la OSIM cererea de înregistrare a mărcii în condițiile în care aceasta conține toate elementele prevăzute la art. 9 alin. (1).

(2) Când o cerere de înregistrare a mărcii a fost reglementar depusă pentru prima dată într-o altă țară membră a Uniunii de la Paris sau membră a Organizației Mondiale a Comerțului, solicitantul poate revendica data primului depozit printr-o cerere de înregistrare în România a aceleiași mărci, cu condiția ca această din urmă cerere să fie depusă la OSIM în termen de 6 luni de la data constituirii primului depozit.

Art. 13. (1) Dacă solicitantul a prezentat anumite produse și servicii sub o marcă în cadrul unei expoziții internaționale oficiale sau oficial recunoscute, în sensul Convenției privind expozițiile internaționale, semnată la Paris la 22 noiembrie 1928, ratificată de România prin Legea nr. 246/1930, revizuită la 30 noiembrie 1972, organizată pe teritoriul României sau într-un stat membru al Convenției de la Paris, și dacă o cerere de înregistrare a mărcii sub care au fost prezentate aceste produse și servicii a fost depusă la OSIM într-un termen de 6 luni de la data primei prezentări în expoziție, solicitantul beneficiază de un drept de prioritate de la data introducerii produsului în expoziție.

(2) Termenul de 6 luni prevăzut la alin. (1) nu va prelungi termenul de prioritate prevăzut la art. 12 alin. (2).

Art. 14. (1) Drepturile de prioritate prevăzute la art. 12 și 13 trebuie invocate prin cererea de înregistrare a mărcii, justificate prin acte de prioritate, și sunt supuse taxei legal stabilite.

(2) Actele de prioritate se depun și taxa legală se plătește în maximum 30 de zile de la data cererii de înregistrare a mărcii.

(3) Nerespectarea termenului prevăzut la alin. (2) atrage neregistrarea priorității invocate.

Art. 15. (1) Înregistrarea unei mărci poate fi cerută individual sau în comun de orice persoană, direct sau printr-un mandatar, în condițiile prevăzute de lege, precum și de regulamentul^[1] de aplicare a prezentei legi.

(2) Reprezentarea solicitantului prin mandatar este obligatorie când solicitantul nu are nici domiciliul, nici sediul și nicio unitate industrială sau comercială efectivă și funcțională pe teritoriul Uniunii Europene ori în Spațiul Economic European, cu excepția depunerii cererii de înregistrare a mărcii.

Art. 16. (1) Solicitantul cererii de înregistrare a mărcii va comunica, odată cu cererea sau cel târziu în termen de 30 de zile de la depunerea acesteia la OSIM, dovada plății taxei de examinare a cererii, în cuantumul prevăzut de lege.

(2) În cazul neplății taxelor în termen se consideră că solicitantul a renunțat la înregistrarea mărcii și cererea se respinge.

Art. 17. (1) Solicitantul cererii de înregistrare a mărcii sau titularul mărcii înregistrate care se referă la mai multe produse sau servicii poate solicita la OSIM divizarea cererii inițiale sau a înregistrării mărcii în două sau mai multe cereri ori înregistrări, indicând produsele sau serviciile în cadrul cererilor sau înregistrărilor divizionare, cu plata taxei prevăzute de lege.

(2) Cererile sau înregistrările divizionare păstrează data de depozit a cererii inițiale și, dacă este cazul, beneficiul dreptului de prioritate, dobândit potrivit art. 12 alin. (2) sau art. 13 alin. (1).

(3) În cazul în care cererea de înregistrare a mărcii a fost deja publicată conform art. 19 alin. (1) sau art. 25 alin. (4), divizarea și cererea divizionară se publică în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială. Prin publicare nu se deschide o nouă perioadă de depunere a opozițiilor sau observațiilor.

(4) Cererea de divizare poate fi depusă la OSIM oricând în cursul procedurii de înregistrare a mărcii sau după încheierea acesteia.

(5) Cererea de divizare nu este admisibilă:

- a) dacă este formulată înainte de atribuirea datei de depozit a cererii de înregistrare a mărcii;
- b) dacă este formulată în termenul de opoziție prevăzut la art. 26 alin. (1);
- c) dacă are ca efect divizarea între produsele sau serviciile care fac obiectul unei opoziții, până la data rămânerii definitive a deciziei de soluționare a opoziției sau de retragere a opoziției;

^[1] A se vedea nota de subsol de la art. 9 alin. (4).

d) dacă are ca efect divizarea între produsele sau serviciile care fac obiectul unei cereri de anulare sau de decădere, până la soluționarea definitivă a acesteia;

e) după înscrierea în Registrul mărcilor a unei măsuri de executare silită, până la radierea acesteia.

(6) Solicitantul cererii de înregistrare a mărcii sau titularul mărcii înregistrate va depune documentele cerute de OSIM pentru divizarea cererii sau înregistrării inițiale și va plăti taxa legală în termen de 30 de zile de la data solicitării divizării. În caz contrar, OSIM va lua act că solicitantul sau titularul a renunțat la divizarea cererii sau înregistrării inițiale.

Capitolul IV. Procedura de înregistrare a mărcii

Art. 18. (1) În termen de 7 zile de la data primirii cererii de înregistrare a mărcii, OSIM examinează dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 9 alin. (1) și, în caz afirmativ, atribuie dată de depozit cererii.

(2) Dacă cererea nu îndeplinește condițiile prevăzute la art. 9 alin. (1), OSIM va notifica solicitantului lipsurile cererii, acordând un termen de 30 de zile pentru depunerea completărilor. În cazul în care solicitantul completează în termen lipsurile notificate de OSIM, data depozitului este aceea la care cererea de înregistrare a mărcii a fost completată conform art. 9 alin. (1). În caz contrar, cererea se respinge.

Art. 19. (1) În termen de 7 zile de la atribuirea datei de depozit, cererea de înregistrare a mărcii care îndeplinește cerințele prevăzute la art. 9 alin. (3) și art. 10 alin. (1) și (2) se publică, în format electronic, în condițiile prevăzute de regulamentul de aplicare a prezentei legi.

(2) Cererile de înregistrare a unor mărci vădit contrare ordinii publice sau bunelor moravuri nu se publică.

(3) Dacă cererea nu îndeplinește condițiile prevăzute la art. 9 alin. (3) și art. 10 alin. (1) și (2), OSIM va notifica solicitantului lipsurile cererii, acordând un termen de 30 de zile pentru depunerea completărilor. În cazul în care solicitantul completează în mod corespunzător lipsurile cererii în termenul acordat de OSIM, cererea de înregistrare a mărcii se publică în condițiile prevăzute la alin. (1). În caz contrar, cererea se respinge.

Art. 20. (1) În termen de două luni de la data publicării cererii de înregistrare a mărcii, conform art. 19, orice persoană fizică sau juridică și orice grup sau organism care reprezintă fabricanții, producătorii, furnizorii de servicii, comercianții sau consumatorii pot formula observații scrise privind cererea de înregistrare a mărcii pentru motivele absolute de refuz prevăzute la art. 5 alin. (1).

(2) Persoanele și grupurile sau organismele prevăzute la alin. (1) nu dobândesc calitatea de parte în procedura de înregistrare a mărcii.

(3) Observațiile prevăzute la alin. (1) sunt comunicate solicitantului, care poate formula comentarii cu privire la acestea.

Art. 21. (1) OSIM examinează pe fond cererea de înregistrare a mărcii sub condiția achitării taxelor de examinare a cererii prevăzută de lege și hotărăște admiterea cererii de înregistrare a mărcii, în tot sau în parte, ori respingerea acesteia, în termen de 6 luni de la publicarea cererii.

(2) OSIM examinează:

a) calitatea solicitantului, conform art. 3 lit. h) și i), după caz;

b) condițiile prevăzute la art. 14 alin. (1) și (2), dacă în cerere se invocă o prioritate;

c) motivele de refuz prevăzute la art. 5 alin. (1) și, dacă este cazul, observațiile formulate.

(3) În cazul nerespectării termenului prevăzut la alin. (1), OSIM este obligat la restituirea taxelor percepute.

Art. 22. (1) Când un element neesențial al mărcii este lipsit de caracter distinctiv și dacă acest element este de natură să creeze îndoieli asupra întinderii protecției mărcii, OSIM cere solicitantului să declare, în termen de 30 de zile de la data notificării, că nu invocă un drept exclusiv asupra acestui element. Declarația se publică odată cu admiterea cererii de înregistrare a mărcii.

(2) În lipsa declarației prevăzute la alin. (1) cererea de înregistrare a mărcii se admite în parte sau se respinge, după caz.

Art. 23. (1) Examinarea motivelor de refuz privind marca notorie se face potrivit unor criterii, cum ar fi:

- a) gradul de distinctivitate, inițială sau dobândită, a mărcii notorii în România;
- b) durata și întinderea utilizării în România a mărcii notorii în legătură cu produsele și serviciile pentru care o marcă se solicită a fi înregistrată;
- c) durata și întinderea publicității mărcii notorii în România;
- d) aria geografică de utilizare a mărcii notorii în România;
- e) gradul de cunoaștere a mărcii notorii pe piața românească de către segmentul de public cărui i se adresează;

f) existența unor mărci identice sau similare pentru produse sau servicii identice sau similare, aparținând altei persoane decât aceea care pretinde că marca sa este notorie.

(2) Pentru examinarea motivelor de refuz, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), OSIM poate cere de la autorități publice, instituții publice, precum și de la persoane juridice de drept privat documente, în vederea stabilirii notorietății mărcii în România.

Art. 24. Când un motiv de refuz, dintre cele prevăzute la art. 6, se aplică numai la anumite produse sau servicii pentru care înregistrarea mărcii a fost solicitată, înregistrarea va fi refuzată numai pentru aceste produse sau servicii.

Art. 25. (1) Dacă în urma examinării cererii de înregistrare a mărcii, potrivit prevederilor art. 21, se constată îndeplinirea condițiilor legale, OSIM hotărăște admiterea acesteia.

(2) Dacă cererea nu îndeplinește condițiile pentru înregistrarea mărcii, OSIM notifică solicitantul, acordându-i un termen de 30 de zile în care acesta să își poată prezenta punctul de vedere ori să își retragă cererea. Termenul poate fi prelungit cu încă 30 de zile, la cererea solicitantului și cu plata taxei prevăzute de lege.

(3) La expirarea termenului prevăzut la alin. (2), OSIM va decide, după caz, admiterea cererii de înregistrare a mărcii, respingerea acesteia ori va lua act de retragerea cererii.

(4) Cererea de înregistrare a mărcii admisă potrivit prevederilor alin. (1) și (3) se publică în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială, în format electronic, în vederea formulării opozițiilor.

(5) În cazul respingerii cererii de înregistrare a mărcii potrivit alin. (3), decizia de respingere se publică după ce a rămas definitivă.

Art. 26. (1) În termen de două luni de la data publicării admiterii cererii de înregistrare a mărcii, conform art. 25 alin. (4), orice persoană interesată poate formula opoziție la înregistrarea mărcii pentru motivele relative de refuz prevăzute la art. 6.

(2) Opoziția trebuie să fie formulată în scris, să cuprindă temeiurile de drept și motivele pe care se sprijină și să fie însoțită de dovada plății taxei prevăzute de lege.

(3) Opoziția poate fi formulată pe baza unui sau mai multor drepturi anterioare, cu condiția ca toate drepturile invocate să aparțină aceluiași titular.

(4) La cererea solicitantului, titularul unei mărci anterioare care a formulat opoziția depune la OSIM dovada că:

a) în decursul unei perioade de 5 ani care precedă data depunerii sau data de prioritate a cererii de înregistrare a mărcii, marca anterioară a făcut obiectul unei utilizări efective pe teritoriul României pentru produsele și serviciile pentru care aceasta a fost înregistrată;

b)^[1] există motive justificate pentru neutilizarea mărcii anterioare.

(5) Dispozițiile alin. (4) sunt aplicabile dacă marca anterioară a fost înregistrată cu cel puțin 5 ani anterior datei depunerii sau datei de prioritate a cererii de înregistrare a mărcii cu privire la care s-a făcut opoziție.

(6) Oponentul prezintă dovezile de utilizare prevăzute la alin. (4) în termen de cel mult două luni de la primirea notificării din partea OSIM. În absența dovezilor de utilizare, opoziția se respinge.

^[1] Lit. b) de la alin. (4) al art. 26 este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 1 din O.U.G. nr. 169/2022.

(7) În cazul în care marca anterioară este o marcă a Uniunii Europene, utilizarea efectivă a acesteia se stabilește în conformitate cu art. 18 din Regulamentul privind marca Uniunii Europene.

(8) Dacă marca anterioară nu a fost utilizată decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, aceasta nu se consideră înregistrată, în sensul examinării opoziției, decât pentru acea parte de produse sau servicii.

(9) În cazul neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (2), se consideră că opoziția nu a fost făcută.

Art. 27. (1) OSIM notifică solicitantului cererii de înregistrare a mărcii opoziția formulată, acordând un termen de două luni în vederea unei soluționări amiabile. La cererea comună a părților, acest termen poate fi prelungit cu o perioadă care va fi indicată în mod expres de părți și care nu poate depăși 3 luni.

(2) Dacă în termenul acordat conform alin. (1) părțile nu ajung la o înțelegere, OSIM notifică oponentul, acordând acestuia un termen de 30 de zile pentru a prezenta probe și argumente în susținerea opoziției.

(3) OSIM comunică solicitantului mărcii înscrisurile depuse în susținerea opoziției conform alin. (2) și acordă acestuia un termen de 30 de zile în care să își prezinte punctul de vedere cu privire la motivele opoziției.

(4) În lipsa punctului de vedere al solicitantului, opoziția se soluționează pe baza actelor existente la dosar.

(5) Dovezile de utilizare depuse conform dispozițiilor art. 26 alin. (4) sunt comunicate solicitantului care, în termen de 30 de zile de la comunicare, își poate prezenta punctul de vedere cu privire la acestea.

(6) Opoziția se soluționează pe baza argumentelor și înscrisurilor depuse de părți cu respectarea termenelor acordate de OSIM în acest sens.

(7) Înscrisurile depuse în cadrul procedurii de opoziție sunt prezentate în atâtea exemplare câte sunt necesare pentru comunicare și un exemplar pentru OSIM.

Art. 28. (1) Opoziția formulată împotriva înregistrării mărcii se soluționează de o comisie din cadrul Serviciului mărci și indicații geografice al OSIM, potrivit regulamentului^[1] de aplicare a prezentei legi.

(2) În cel mult două luni de la expirarea termenului prevăzut la art. 27 alin. (2) sau (3), după caz, comisia emite o decizie motivată privind soluționarea opoziției, care se comunică părților în termen de 30 de zile de la pronunțare și care poate fi contestată conform procedurii prevăzute la art. 97 alin. (1).

Art. 29. (1) Procedura de opoziție poate fi suspendată în următoarele situații:

a) când se bazează pe o cerere de înregistrare a mărcii, până la luarea unei decizii definitive privind înregistrarea acesteia;

b) când există dovezi că marca opusă face obiectul unei acțiuni în anulare sau de decădere, până la soluționarea definitivă a cauzei.

(2) Decizia de suspendare a opoziției motivată se comunică părților și poate fi contestată în termen de 30 de zile de la comunicare conform procedurii prevăzute la art. 97 alin. (1).

(3) Pe durata suspendării, oricare dintre părți poate cere reluarea soluționării opoziției, dacă motivul de suspendare nu mai subzistă.

Art. 30. (1) Solicitantul poate, în orice moment, să își retragă cererea de înregistrare a mărcii sau să își limiteze lista de produse sau de servicii. Când cererea a fost deja publicată, retragerea sau limitarea se publică în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială.

(2) Cererea de înregistrare a mărcii poate fi modificată, la cererea solicitantului, numai pentru rectificarea numelui sau a adresei solicitantului, a unor greșeli de exprimare sau de transcriere sau a unor erori evidente ori pentru alte rectificări ce nu modifică în mod substanțial marca sau nu extind lista de produse ori de servicii. În cazul în care asemenea modificări vizează reprezentarea

^[1] A se vedea nota de subsol de la art. 9 alin. (4).

mărcii sau lista de produse sau servicii și sunt aduse după publicarea cererii de înregistrare a mărcii conform art. 19 și art. 25 alin. (4), cererea se publică astfel cum a fost modificată.

(3) În situația publicării cererii modificate în condițiile prevăzute la alin. (1) și (2), dispozițiile art. 26 alin. (1) se aplică în mod corespunzător.

(4) Orice modificare cerută de solicitant care afectează substanțial marca ori lista de produse sau de servicii trebuie să facă obiectul unei noi cereri de înregistrare a mărcii.

Art. 31. În cursul procedurii de înregistrare a mărcii, OSIM poate cere solicitantului lămuririle și actele pe care le consideră necesare, dacă există o îndoială asupra exactității sau a conținutului elementelor cererii de înregistrare a mărcii.

Art. 32. (1) OSIM înscrie în Registrul mărcilor acele mărci admise la înregistrare pentru care s-a încheiat procedura de înregistrare și eliberează certificatul de înregistrare a mărcii, cu plata taxei legale, în termen de 30 de zile de la data notificării titularului privind încheierea procedurii de înregistrare a mărcii. Data încheierii procedurii de înregistrare a mărcii se înscrie în registru.

(2) Procedura de înregistrare a unei mărci se consideră încheiată la data la care cererea de marcă admisă la înregistrare nu mai poate face obiectul unei opoziții sau, în cazul în care a fost depusă o opoziție, la data la care decizia privind opoziția a devenit definitivă sau opoziția a fost retrasă. Dispozițiile prezentului alineat se aplică și cererilor de înregistrare internațională a mărcilor.

(3) În cazul neachitării taxei legale în termenul prevăzut la alin. (1), se consideră că titularul a renunțat la înregistrarea mărcii. Renunțarea se înscrie în Registrul mărcilor și se publică în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială.

(4) Mărcile înscrise în Registrul mărcilor conform dispozițiilor alin. (1) se publică în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială.

(5) Registrul mărcilor este public.

Capitolul V. Durata, reînnoirea și modificarea înregistrării mărcii

Art. 33. (1) Înregistrarea mărcii produce efecte cu începere de la data depozitului reglementar al mărcii, pentru o perioadă de 10 ani.

(2) La cererea titularului, înregistrarea mărcii poate fi reînnoită la împlinirea fiecărui termen de 10 ani, cu plata taxei prevăzute de lege.

(3)^[1] Cererea de reînnoire a înregistrării mărcii poate fi făcută de către titularul mărcii sau de către orice altă persoană autorizată în acest sens prin lege sau în baza unui contract, într-un termen de 6 luni anterior datei expirării înregistrării, în condițiile prevăzute în regulamentul de aplicare a prezentei legi.

(4) Reînnoirea înregistrării mărcii operează începând cu ziua imediat următoare expirării duratei de protecție în curs.

(5) Taxa pentru reînnoirea înregistrării mărcii este datorată odată cu cererea de reînnoire. Cererea de reînnoire poate fi făcută și taxa poate fi plătită și în următoarele 6 luni de la expirarea duratei de protecție, cu majorarea prevăzută de lege.

(6) Neplata taxei în condițiile prevăzute la alin. (5) este sancționată cu decăderea titularului din dreptul la marcă.

(7) OSIM informează titularul mărcii cu privire la expirarea înregistrării, cu cel puțin 6 luni înainte de data acestei expirări, fără ca lipsa unei astfel de informări să atragă răspunderea oficiului.

Art. 34. (1) Cererea de reînnoire a înregistrării mărcii va conține:

- a) solicitarea expresă a reînnoirii înregistrării mărcii;
- b) datele de identificare a titularului și, dacă este cazul, numele și domiciliul, respectiv sediul mandatarului;
- c) numărul de înregistrare a mărcii în Registrul mărcilor;
- d) data depozitului reglementar al cererii de înregistrare a mărcii.

^[1] Alin. (3) al art. 33 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 2 din O.U.G. nr. 169/2022.

Secțiunea a 3-a. Izvoare internaționale

16. Tratatul de la Singapore din 28 martie 2006 privind dreptul mărcilor^[1]

publicat în
M. Of. nr. 49 bis din 22 ianuarie 2008

- adoptat de Organizația Mondială a Proprietății Intelectuale în cadrul Conferinței diplomatice pentru adoptarea unui tratat revizuit privind dreptul mărcilor (Singapore, 13-31 martie 2006);
- ratificat prin **Legea nr. 360/2007** (M. Of. nr. 49 din 22 ianuarie 2008).

– extras –

Art. I. Expresii prescurtate. În sensul prezentului tratat și în afara cazului în care un sens diferit este indicat în mod expres:

- (i) prin *oficiu* se înțelege organismul însărcinat de o parte contractantă cu înregistrarea mărcilor;
- (ii) prin *înregistrare* se înțelege înregistrarea unei mărci de către un oficiu;
- (iii) prin *cerere* se înțelege o cerere de înregistrare;
- (iv) prin *comunicare* se înțelege orice cerere sau orice solicitare, declarație, corespondență sau alte informații privind o cerere sau o solicitare, care este depusă la oficiu;
- (v) termenul *persoană* desemnează atât o persoană fizică, cât și o persoană juridică;
- (vi) prin *titular* se înțelege persoana înscrisă în registrul mărcilor în calitate de titular al înregistrării;
- (vii) prin *registrul mărcilor* se înțelege colecția de date, deținută de un oficiu, care cuprinde conținutul tuturor înregistrărilor și toate datele înscrise în ceea ce privește toate înregistrările, oricare ar fi suportul material pe care respectivele date sunt păstrate;
- (viii) prin *procedură în fața oficiului* se înțelege oricare dintre procedurile în fața oficiului cu privire la o cerere sau o înregistrare;
- (ix) prin *Convenția de la Paris* se înțelege Convenția de la Paris privind protecția proprietății industriale, semnată la Paris la 20 martie 1883, așa cum a fost revizuită și modificată;
- (x) prin *Clasificarea de la Nisa* se înțelege clasificarea instituită prin Aranjamentul de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în scopul înregistrării mărcilor, semnat la Nisa la 15 iunie 1957, așa cum a fost revizuit și modificat;
- (xi) prin *licență* se înțelege o licență pentru utilizarea mărcii conform legislației unei părți contractante;
- (xii) prin *licențiat* se înțelege persoana căreia i se acordă o licență de către titular;
- (xiii) prin *parte contractantă* se înțelege orice stat sau orice organizație interguvernamentală parte la prezentul tratat;
- (xiv) prin *Conferință diplomatică* se înțelege convocarea părților contractante în scopul revizuirii și amendării tratatului;
- (xv) prin *Adunare* se înțelege Adunarea menționată la art. 23;
- (xvi) termenul *instrument de ratificare* desemnează, de asemenea, instrumentele de acceptare și de aprobare;
- (xvii) prin *Organizație* se înțelege Organizația Mondială a Proprietății Intelectuale;
- (xviii) prin *Birou internațional* se înțelege Biroul internațional al Organizației;
- (xix) prin *director general* se înțelege directorul general al Organizației;
- (xx) prin *regulament* se înțelege regulamentul de aplicare a prezentului tratat menționat la art. 22;
- (xxi) termenii *articol* sau *alineat*, *literă* sau *punct* al unui articol desemnează, de asemenea, regula sau regulile corespunzătoare din regulament;

^[1] Traducere.

(xxii) prin *TLT 1994* se înțelege Tratatul privind dreptul mărcilor, încheiat la Geneva la 27 octombrie 1994.

Art. 2. Mărcile la care se aplică tratatul. (1) [*Natura mărcilor*] Orice parte contractantă aplică prezentul tratat mărcilor alcătuite din semne care pot fi înregistrate ca mărci potrivit legislației sale.

(2) [*Tipuri de mărci*] a) Prezentul tratat se aplică mărcilor referitoare la produse (mărci de produse) sau la servicii (mărci de servicii) sau în același timp la produse și servicii.

b) Prezentul tratat nu se aplică mărcilor colective, mărcilor de certificare și mărcilor de garanție.

Art. 3. Cererea. (1) [*Mențiuni sau elemente care apar în cerere sau care însoțesc cererea; taxa*] a) Orice parte contractantă poate solicita ca o cerere să conțină toate sau o parte din mențiunile sau elementele următoare:

(i) o solicitare de înregistrare;

(ii) numele și adresa solicitantului;

(iii) numele unui stat căruia solicitantul îi este resortisant, dacă el este resortisant al unui stat, numele unui stat în care solicitantul își are domiciliul, dacă este cazul, și numele unui stat în care solicitantul are o întreprindere industrială sau comercială efectivă și serioasă, dacă este cazul;

(iv) în cazul în care solicitantul este o persoană juridică, forma juridică a acestei persoane juridice, precum și statul a cărui legislație a servit drept cadru la constituirea respectivei persoane juridice și, dacă este cazul, diviziunea teritorială a acestui stat;

(v) în cazul în care solicitantul are un reprezentant, numele și adresa acestuia;

(vi) în cazul în care, în baza art. 4(2)b), trebuie făcută alegerea domiciliului, domiciliul ales;

(vii) în cazul în care solicitantul dorește să beneficieze de prioritatea unei cereri anterioare, o declarație care revendică prioritatea respectivei cereri anterioare, însoțită de indicații și justificări în sprijinul declarației de prioritate, care pot fi cerute conform art. 4 al Convenției de la Paris;

(viii) în cazul în care solicitantul dorește să beneficieze de o protecție care rezultă din prezentarea produselor sau serviciilor într-o expoziție, o declarație în acest sens, însoțită de indicații în sprijinul acestei declarații, conform dispozițiilor legislației părții contractante;

(ix) cel puțin o reproducere a mărcii, în conformitate cu prevederile regulamentului;

(x) dacă este cazul, o declarație, în conformitate cu prevederile regulamentului, prin care se indică tipul de marcă, precum și orice condiții specifice aplicabile acelui tip de marcă;

(xi) dacă este cazul, o declarație, în conformitate cu prevederile regulamentului, indicând faptul că solicitantul dorește ca marca să fie înregistrată și publicată în caracterele standard utilizate de oficiu;

(xii) dacă este cazul, o declarație, în conformitate cu prevederile regulamentului, indicând faptul că solicitantul dorește să revendice culoarea ca element distinctiv al mărcii;

(xiii) o transliterare a mărcii sau a anumitor părți ale mărcii;

(xiv) o traducere a mărcii sau a anumitor părți ale mărcii;

(xv) numele produselor sau ale serviciilor pentru care se solicită înregistrarea, grupate conform claselor Clasificării de la Nisa, fiecare grupă de produse sau de servicii fiind prezentată în ordinea claselor din respectiva clasificare și precedată de numărul clasei căreia îi aparține;

(xvi) o declarație de intenție de folosire a mărcii, conform dispozițiilor legislației părții contractante.

b) Solicitantul poate depune, în locul declarației de intenție de folosire a mărcii, menționată la lit. a)(xiv), sau pe lângă aceasta, o declarație de folosire efectivă a mărcii și dovada corespunzătoare, conform dispozițiilor legislației părții contractante.

c) Orice parte contractantă poate solicita ca, pentru cerere, anumite taxe să fie plătite la oficiu.

(2) [*O singură cerere pentru produse sau servicii cu mai multe clase*] Una și aceeași cerere se poate referi la mai multe produse sau servicii, care aparțin uneia sau mai multor clase potrivit Clasificării de la Nisa.

(3) [*Folosirea efectivă*] Orice parte contractantă poate cere ca, în cazul în care o declarație de intenție de folosire a mărcii a fost depusă în baza alin. (1)a)(xiv), solicitantul să prezinte oficiului, într-un termen fixat de legislația sa, sub rezerva termenului minim stabilit în regulament, dovada folosirii efective a mărcii, conform dispozițiilor respectivei legislații.

(4) *[Interdicția altor condiții]* Nicio parte contractantă nu poate cere ca alte condiții decât cele care sunt prevăzute la alin. (1) și (3) și la art. 8 să fie îndeplinite în ceea ce privește cererea. În mod special, condițiile următoare nu pot fi solicitate atât timp cât cererea este în curs de soluționare:

- (i) remiterea unui certificat sau a unui extras de la un registru al comerțului;
- (ii) mențiunea conform căreia solicitantul exercită o activitate industrială sau comercială, precum și prezentarea dovezii corespunzătoare;
- (iii) mențiunea că solicitantul exercită o activitate care corespunde produselor sau serviciilor enumerate în cerere, precum și prezentarea dovezii corespunzătoare;
- (iv) prezentarea dovezii înscrierii mărcii în registrul mărcilor unei alte părți contractante sau al unui stat parte la Convenția de la Paris care nu este o parte contractantă, cu condiția ca solicitantul să nu invoce art. 6 *quinquies* din Convenția de la Paris.

(5) *[Dovezi]* Orice parte contractantă poate cere ca, în cursul examinării cererii, anumite dovezi să fie furnizate oficiului, în cazul în care oficiul are dubii în mod just legate de veridicitatea oricărei indicații sau a oricărui element care apare în cerere.

Art. 4. Reprezentant; alegere de domiciliu. (1) *[Reprezentanți autorizați în exercitarea funcției]*

a) Orice parte contractantă poate cere ca un reprezentant instituit pentru o procedură în fața oficiului:

- (i) să aibă, potrivit legislației în vigoare, drept de practică în fața oficiului în ceea ce privește cererile și înregistrările și, dacă este cazul, să fie agreat pe lângă oficiu;
 - (ii) să furnizeze, ca adresă a sa, o adresă pe teritoriul indicat sau precizat de partea contractantă.
- b) O acțiune efectuată cu privire la orice procedură în fața oficiului de către un reprezentant sau în numele unui reprezentant, care îndeplinește condițiile solicitate de partea contractantă în temeiul lit. a), produce efectele unui act efectuat de solicitant, de titular sau de către altă persoană interesată care a instituit acel reprezentant sau în numele acestuia.

(2) *[Reprezentare obligatorie; alegere de domiciliu]* a) Orice parte contractantă poate cere ca, pentru o procedură în fața oficiului, un solicitant, un titular sau o altă persoană interesată care nu are nici domiciliu, nici întreprindere industrială sau comercială efectivă și serioasă pe teritoriul său să fie reprezentată de un reprezentant.

b) Orice parte contractantă poate, în măsura în care nu cere reprezentare conform lit. a), să ceară ca, pentru o procedură în fața oficiului, un solicitant, un titular sau o altă persoană interesată care nu are nici domiciliu, nici întreprindere industrială sau comercială efectivă și serioasă pe teritoriul său să aleagă un domiciliu pe acest teritoriu.

(3) *[Procură]* a) În cazul în care o parte contractantă permite sau cere ca un solicitant, un titular sau oricare altă persoană interesată să fie reprezentată pe lângă oficiu de un reprezentant, ea poate cere ca instituirea reprezentantului să fie făcută printr-o comunicare distinctă, denumită în continuare *procură*, care să poarte numele solicitantului, al titularului sau al celeilalte persoane, după caz.

b) Procura se poate aplica la una sau mai multe cereri ori la una sau mai multe înregistrări, indicate în procură ori, sub rezerva oricărei excepții menționate de persoana care instituie reprezentantul, tuturor cererilor sau tuturor înregistrărilor existente sau viitoare ale acestei persoane.

c) Procura poate limita la anumite acte dreptul de acțiune al reprezentantului. Orice parte contractantă poate cere ca orice procură, care conferă reprezentantului dreptul de a reține o cerere sau de a renunța la o înregistrare, să menționeze în mod expres aceasta.

d) În cazul în care o comunicare este prezentată la oficiu de către o persoană care se prezintă în respectiva comunicare ca fiind reprezentant, dar oficiul nu este în momentul primirii comunicării în posesia procurii cerute, partea contractantă poate cere ca procura să fie prezentată oficiului în termenul pe care aceasta îl fixează, sub rezerva termenului minim stabilit în regulament. Orice parte contractantă poate prevedea că, în cazul în care procura nu a fost transmisă la oficiu în termenul pe care aceasta îl fixează, comunicarea făcută de respectiva persoană nu produce niciun efect.

(4) *[Menționarea procurii]* Orice parte contractantă poate cere ca orice comunicare adresată oficiului de un reprezentant, în scopul unei proceduri în fața oficiului, să conțină mențiunea procurii în baza căreia reprezentantul acționează.

(5) *[Interdicția altor condiții]* Nicio parte contractantă nu poate cere ca alte condiții decât cele care sunt prevăzute la alin. (3) și (4) și în art. 8 să fie îndeplinite în ceea ce privește elementele la care se referă aceste alineate.

(6) *[Dovezi]* Orice parte contractantă poate cere ca anumite dovezi să fie prezentate oficiului, în cazul în care oficiul are dubii în mod just legate de veridicitatea vreunei indicații care apare într-una din comunicările menționate la alin. (3) și (4).

Art. 5. Data de depozit. (1) *[Condiții autorizate]* a) Sub rezerva lit. b) și a alin. (2), o parte contractantă acordă ca dată de depozit a unei cereri data la care oficiul a primit mențiunile și elementele de mai jos în limba cerută în baza art. 8(2):

(i) mențiunea, explicită sau implicită, că înregistrarea unei mărci este cerută;

(ii) mențiuni care permit stabilirea identității solicitantului;

(iii) mențiuni care permit solicitantului sau reprezentantului său, dacă acesta există, să fie contactat de oficiu;

(iv) o reproducere suficient de clară a mărcii a cărei înregistrare este cerută;

(v) lista produselor sau a serviciilor pentru care înregistrarea este cerută;

(vi) în cazul în care art. 3(1)a)(xiv) sau b) se aplică, declarația menționată la art. 3(1)a)(xiv) sau, respectiv, declarația și dovada menționate la art. 3(1)b) conform dispozițiilor legislației părții contractante.

b) Orice parte contractantă poate atribui ca dată de depozit a cererii data la care oficiul a primit numai o parte, și nu toate mențiunile și elementele menționate la lit. a), sau le-a primit într-o altă limbă decât cea care este cerută în baza art. 8(2).

(2) *[Condiția suplimentară autorizată]* a) O parte contractantă poate prevedea că nicio dată de depozit nu se acordă atâta timp cât taxele cerute nu sunt plătite.

b) O parte contractantă nu poate aplica condiția menționată la lit. a) decât dacă ar aplica-o în momentul în care devine parte la prezentul tratat.

(3) *[Corectări și termene]* Modalitățile de urmat pentru a efectua corectări în cadrul alin. (1) și (2) și termenele care se aplică în domeniu sunt fixate în regulament.

(4) *[Interdicția altor condiții]* Nicio parte contractantă nu poate cere ca alte condiții decât cele care sunt prevăzute la alin. (1) și (2) să fie îndeplinite în ceea ce privește data de depozit.

Art. 6. O singură înregistrare pentru produse sau servicii cu mai multe clase. În cazul în care produse sau servicii care aparțin mai multor clase din Clasificarea de la Nisa figurează în una și aceeași cerere, această cerere dă naștere la o singură înregistrare.

Art. 7. Divizarea cererii și înregistrării. (1) *[Divizarea cererii]* a) Orice cerere care se referă la mai multe produse sau servicii, denumită în continuare *cerere inițială*, poate:

(i) cel puțin până la decizia oficiului privind înregistrarea mărcii;

(ii) în cursul oricărei proceduri de opunere la decizia oficiului de a înregistra marca;

(iii) în cursul oricărei proceduri de recurs împotriva deciziei privind înregistrarea mărcii,

să fie divizată de solicitant sau la cererea acestuia în mai multe cereri, denumite în continuare *cereri divizionare*, produsele sau serviciile cererii inițiale fiind repartizate între cererile divizionare. Cererile divizionare păstrează data de depozit a cererii inițiale și, dacă este cazul, beneficiul dreptului de prioritate.

b) Sub rezerva lit. a), orice parte contractantă este liberă să impună condiții pentru divizarea unei cereri, inclusiv plata taxelor.

(2) *[Divizarea înregistrării]* Alin. (1) se aplică *mutatis mutandis* la divizarea unei înregistrări. Această divizare este autorizată:

(i) în cursul oricărei proceduri în cadrul căreia validitatea înregistrării este contestată de un terț în fața oficiului;

(ii) în cursul oricărei proceduri de recurs împotriva unei decizii luate de oficiu în cadrul procedurii mai sus citate.

Cu toate acestea, o parte contractantă poate exclude posibilitatea de a diviza înregistrările, dacă legislația sa permite terților de a face opoziție la înregistrarea unei mărci înainte ca aceasta să fie înregistrată.

Art. 8. Comunicări. (1) [*Mijloace de transmitere și forma comunicărilor*] Orice parte contractantă poate alege mijloacele de transmitere a comunicărilor și dacă acceptă comunicări pe hârtie, comunicări în formă electronică sau orice altă formă de comunicare.

(2) [*Limba comunicărilor*] a) Orice parte contractantă poate cere ca orice comunicare să fie într-o limbă acceptată de oficiu. În cazul în care oficiul acceptă mai multe limbi, solicitantului, titularului sau unei alte persoane interesate i se poate cere să se conformeze oricărei alte condiții referitoare la limbă, aplicabilă oficiului, cu condiția să nu se poată cere ca vreo indicație sau vreun element al comunicării să fie în mai mult de o singură limbă.

b) Nicio parte contractantă nu poate cere ca o traducere a unei comunicări să fie atestată, recunoscută pentru conformitate de un funcționar public, autenticată, legalizată sau certificată într-un alt mod decât cele prevăzute în temeiul prezentului tratat.

c) În cazul în care o parte contractantă nu cere ca o comunicare să fie într-o limbă acceptată de oficiul său, oficiul poate cere ca, într-un termen rezonabil, să fie furnizată o traducere a acelei comunicări de către un translator sau un reprezentant, într-o limbă acceptată de oficiu.

(3) [*Semnătura comunicărilor pe hârtie*] a) Orice parte contractantă poate cere ca o comunicare pe hârtie să fie semnată de solicitant, titular sau o altă persoană interesată. În cazul în care o parte contractantă cere ca o comunicare pe hârtie să fie semnată, acea parte contractantă acceptă orice semnătură conformă cu condițiile prevăzute în regulament.

b) Nicio parte contractantă nu poate cere ca o semnătură să fie atestată, recunoscută pentru conformitate de un funcționar public, autenticată, legalizată sau certificată într-un alt mod, în afară de excepția prevăzută de legislația părții contractante pentru cazul în care semnătura se referă la renunțarea unei înregistrări.

(4) [*Comunicări depuse în format electronic sau prin mijloace electronice de transmitere*] În cazul în care o parte contractantă autorizează depunerea comunicărilor în formă electronică sau prin mijloace electronice de transmitere, ea poate cere ca oricare astfel de comunicări să respecte condițiile prescise în regulament.

(5) [*Prezentarea unei comunicări*] Orice parte contractantă acceptă prezentarea unei comunicări al cărei conținut corespunde cu tipul de formular internațional respectiv, prevăzut în regulament, după caz.

(6) [*Interdicția altor condiții*] Nicio parte contractantă nu poate cere îndeplinirea altor condiții decât cele prevăzute în prezentul articol în ceea ce privește alin. (1)-(5).

(7) [*Mijloace de comunicare cu reprezentantul*] Nicio prevedere a prezentului articol nu reglementează mijloacele de comunicare dintre solicitant, titular sau o altă persoană interesată și reprezentantul său.

Art. 9. Clasificarea produselor sau serviciilor. (1) [*Indicarea produselor sau serviciilor*] Fiecare înregistrare și orice publicare, efectuată de un oficiu, având ca obiect o cerere sau o înregistrare, și care poartă mențiunea de produse sau servicii, menționează aceste produse sau servicii prin numerele lor, grupate conform claselor Clasificării de la Nisa, fiecare grupă de produse sau servicii fiind precedată de numărul clasei din această clasificare căreia îi aparține și fiind prezentată în ordinea claselor respectivei clasificări.

(2) [*Produse sau servicii din aceeași clasă sau din clase diferite*] a) Produsele sau serviciile nu pot fi considerate ca similare pe motiv că, într-o înregistrare sau o publicare a oficiului, ele apar în aceeași clasă a Clasificării de la Nisa.

b) Produsele sau serviciile nu pot fi considerate diferite pe motiv că, într-o înregistrare sau o publicare a oficiului, ele apar în clase diferite ale Clasificării de la Nisa.

Art. 10. Schimbarea numelui sau adresei. (1) [*Schimbarea numelui sau adresei titularului*] a) În cazul survenirii unei schimbări care nu privește persoana titularului, ci doar numele sau adresa acestuia, fiecare parte contractantă acceptă ca cererea de înscriere a schimbării de către oficiu în registrul său de mărci să fie prezentată de titular într-o comunicare indicând numărul de înregistrare în discuție și schimbarea ce trebuie înscrisă.

b) Orice parte contractantă poate solicita ca cererea să indice:

(i) numele și adresa titularului;